

Ježíšovo vyslání k dílu

Hošťálková 12. 7. 2020

Písně: 618, 383, 422, 451, 672

Čtení z Písma: ev. Matouše 10, 1 - 20

Text kázání: ev. Matouše 10, 16 - 20

Milí bratři a sestry,

slovo, které zde Pán Ježíš Kristus poví svým učedníkům je velmi věcné a střízlivé - nic nezatajuje, nic nepřikrašluje. Mluví k těm, kteří se nechali pozvat do řad jeho učedníků, o jejich budoucím údělu a to, co zde slyšíme, příliš lákavé opravdu není. Bude se to nejprve týkat právě těchto vyvolených a povolanych Dvanácti a pak také těch, kteří se jimi nechají pozvat na Kristovu cestu.

Slyšíme jej říkat: **„Hle, já vás posílám jako ovce mezi vlky.“** Toto jim poví na základě vlastních zkušeností - on sám byl stálým terčem útoků zákoníků a farizeů. Tito lidé nemohli unést a přijmout Ježíšovu rozporuplnou osobnost a jeho činnost. Cítili na sobě tíhu odpovědnosti za pravověří židovské tradované zbožnosti a velmi těžce nesli, když jejich vzhlížení k Bohu bylo cizími náboženskými vlivy stále více ohrožováno. *„Jak by mohli věřit tomuto rabbimu z Nazareta? Vždyť přichází s novým učením! Na starozákonní otce a prorockou zvěst sice navazuje, ale výklad, který přináší se neztotožňuje s tím, který se v židovství vyučoval a předával z pokolení na pokolení!“*

Ježíš znal myšlení farizeů a zákoníků. Znal ale dobře také své učedníky. Věděl o jejich mylných představách a falešném snění o mesiášském království. Musel je tedy vést k vystřízlivění, hovořit s nimi o budoucnosti jasně a zřetelně. Z oblasti apoštolských Skutků i Pavlových dopisů poznáváme, jak se Ježíš v tomto výhledu do budoucna a budoucích dnů první církve nemýlil. Štěpán byl ubit kameny rozvášněného davu; Jakub, bratr Páně, musel strpět popravu mečem; Petr i Pavel nám ve svých dopisech sdělují kolik nebezpečí a nouze museli pro svou víru a aktivitu, která z ní vytryskla, podstoupit. Podle dost věrohodné tradice byli nakonec také oni, v době tvrdého pronásledování křesťanů v Římě, popraveni.

„Hle, já vás posílám...“, to je slovo stále živé a aktuální. Je to trvale platný Ježíšův úkol a platí též pro nás. I dnes stojíme ve světě, který příliš o Kristovo evangelium nestojí, na mnohých místech musí pro ně lidé snášet i utrpení. Proto i dnes máme určitě dobře posoudit vlastní situaci, správně vyhodnotit a promyslet Ježíšovo slovo, které se týká střízlivosti a rozvahy, ale především - máme dobře slyšet jeho výzvu: **„Hle, já vás posílám...“** Právě předávání Ježíšova evangelia - z generace na generaci, jednoho druhému - patří k našemu křesťanskému bytí. Je možné je přirovnat ke štafetovému běhu, při kterém běžec správně a co nejlépe předává štafetový kolík běžci dalšímu, aby jej ten zase předal dál. Běda, jestliže jeden vypoví, kolík se mu vysmekne z ruky, nebo jej dokonce ztratí a dalšímu jej již nepředá! Vše je ztraceno; celý závod je ztracen!

Evangelium Kristovo se prostě předává a naše přitakání k Ježíšovu pověření nespadá do oblasti uvažování jestli je něco takového užitečné a potřebné. Samotné předávání Kristova evangelia jistě nemá mít nic společného s tím, co otravuje život

dnešního člověka - s propagací a reklamou na nejrůznější druhy zboží, kterých je dnešní svět přesycen. Kristovo evangelium bychom hříšně falšovali a znehodnocovali, kdybychom při svém „vyslání“ užívali těchto světských metod a náborových praktik.

Ježíš říká: „... **posílám vás jako ovce mezi vlky...**“ Tento obraz platí a dobře vystihuje to, co chce Ježíš svým učedníkům sdělit, a sice, že se budou setkávat s odporem a napětím, že se jejich jiné způsoby nemusí tomuto světu zamlouvat, že svou jinakost a odlišnost mohou pocítit různě bolestně na vlastní kůži. Něco z toho můžeme zakusit také my. Lidé mají třeba rádi všelijaké lidové zvyky, které mají něco málo společného s náboženskou tradicí - např. vánoce, velikonoce - a nedovedou si tyto svátky bez toho představit. Avšak pokusíme-li se ukázat na to, že to, co se dnes stalo velmi vyprázdněnou záležitostí, bylo kdysi něčím nosným, pokusíme-li se ukázat na pravý význam Kristova evangelia, které nemá mnoho společného s ničím tzv. lidovým, zaběhaným, pak nemusíme sklídit pochopení a uznání. Můžeme dokonce zakusit hořkost odmítnutí, naši zvěsti nemusí být rozuměno a lidné na ni mohou nahlížet jako na cosi přežitého a nadbytečného. Z toho pak v nás může narůstat napětí, pocit zbytečnosti, můžeme se cítit jako ti, kteří jsou vytlačeni na okraj společnosti, nejraději bychom již mlčeli a stáhli se zpět. Avšak takové chování by Kristovu pověření, kterého se nám dostalo, málo slušelo a bylo by mu jen na zábranu. Potřebujeme Ježíšovy střízlivé rady dobře promyslet a vůbec si nedělat o dnešní společnosti žádné iluze. „**Bud'te tedy obezřetní jako hadi a bezelstní jako holubice.**“ Rozvážné, obezřetné jednání a vystupování má být jistě nám křesťanům blízké. Na Kristovo vyslání však nikdy zapomenout nemůžeme.

Slova, která dnes čteme a která nás volají k odpovědnosti naší víry, mohou dnešnímu člověku znít jako nesrozumitelná řeč. Jsme voláni k tomu, abychom se pokoušeli fungovat jako tlumočníci. Tlumočnick musí být velmi bystrý, bdělý, aktivně naslouchat každému slovu, být schopen vcítit se do řeči, ano i myšlení toho druhého. - Ano, to jistě dnes potřebujeme! Především však musíme mít jasno sami v sobě o tom, co znamená Ježíšova zvěst **pro nás**, že není jen nějakou okrajovou ozdobou života, ale že náš život rozhodujícím způsobem formuje a určuje. Toto přece máme **především** těm ostatním sdělovat a dosvědčovat.

Křesťan a nekřesťan se denně potkávají třeba v práci jako kolegové. Přejde-li na přetřes otázka víry, pak nemáme být na rozpacích a snažit se převést řeč na něco jiného, ale pokusit se o srozumitelné vyjádření. Nemusíme užívat mnoha slov, možná nám lidé porozumí lépe. A především je nutné, aby naše slova měla své dobré krytí - tím je náš život, který odpovídá tomu, čemu věříme. Je nám jasné, že nekrytý šek je bezcenný, předložit jej v bance je podvodem a bude to posuzováno jako trestný čin.

„**A když vás obžalují, nedělejte si starosti, jak a co budete mluvit; neboť v tu hodinu vám bude dáno, co máte mluvit. Nejste to vy, kdo mluvíte, ale mluví ve vás Duch vašeho Otce.**“ Toto říká Ježíš svým učedníkům. Opět - toto zaslíbení platí i pro nás, smíme je přijmout, žít jím. Nehledě na situaci ve které se nacházíme a ve které je někdy těžké se zorientovat a vyznat, jde o jediné totiž: **osvědčit, prokázat svou odevzdanost a důvěru Tomu, který nás vyslal** - tím se vyzbrojit, s tím si vystačit. To je to jediné, co nakonec, jako Kristovi poslové, potřebujeme. Jen tak můžeme své pověření uskutečňovat, jen tak budeme také schopni zdolávat pocity izolovanosti, zbytečnosti, vytlačení na okraj společnosti, které nás občas přepadají. A jestliže někdo najde sama sebe, zatouží po nalezení cesty k Bohu a spočine v něm - to nezáleží na nás, na našem umění. To bychom byli pouhými agitátory, ale ne posly a svědky. Boží Duch sám dosahuje a oslovuje člověka i dnes,

On a jen On je toho schopen. My jsme ovšem nástroji a máme jimi být; máme být ústy, kterých si Bůh použije. Díky Bohu, že si nás používat chce!

Víme, že zastupování jedné země v zemi druhé se děje přes zastupitelství - velvyslanectví. Velvyslanec a jeho spolupracovníci jednají z příkazu a pověření vysílající země. Jsou zcela závislí na jejích pokynech. Jako osoby, samy o sobě, nemají ani moc ani váhu, jejich slovo by nic neznamenovalo. Teprve jejich pověření z nich dělá to, čím v cizí zemi jsou.

Můžeme povědit, že také my křesťané jsme zde na zemi Božími vyslanci. Sami o sobě mnoho neznamenujeme. Teprve Kristovo pověření z nás dělá vyslance. V tomto poznání a zároveň pokoře máme svěřené svědectví věrně vyřizovat. Nemáme se hodnotit přes úspěchy nebo neúspěchy, třebaže máme stále znovu ohledávat a zkoumat, jestli naše chování nepřerostlo funkci vyslance a nestáváme se příliš samostatnými, na Bohu nezávislími - to by bylo na závadu našeho poslání.

A ještě něco: Jsme Božími vyslanci, ne listonoši. Listonoš neví nic o tom, co je napsáno v dopisech, které doručuje do poštovních schránek. Nic o tom ani vědět nesmí. My ale víme o záchranném poselství našeho Pána. Důvěřujeme mu a spoléháme se na jeho Ducha, který teprve z nás dělá pravé „tlumočníky“. Tehdy také smíme v naději vyhlížet a očekávat na správný dopad a účinek vyřízeného Slova a doufat v něj. Skrytá Boží vítězství jsou rozpoznatelná také v našem čase a bude tomu tak i nadále, do budoucna až do chvíle - kdy Pán opět přijde, jak jako křesťané věříme.

Amen.